

Գ Ա Ր Ն Ա Ն Գ Ա Լ Ո Ւ Ս Տ Ը

Յ Ա Ի Է Ի Մ Ս Ր Տ Ի Ս

ԳԱՐՈՒՆԸ կու գայ իւր պէս պէս զարդով
 Բիւր ծաղիկներու գեղատես վարդով...
 Ի՛նչ ուրախութիւն կը զգան կենդանիք,
 Բանաւոր էակն, հանգոյն և՛ գառնիկը...

Գեղօնը զարնան՝ հրմայք մ'է սիրուն,
 Կախարդանք մ'անճառ, մագնիս մը կեանքի.
 Ի՛նքն է պատմունճան բոլոր բոյսերուն,
 Թէ ինքը չը գայ՝ մահուան կը յանգի
 Ամենազըւարթ Աման ալ, յաւէտ,
 Նարստանդկար իւր պաճուճանքով.
 Նոյն ախտէն հիւանդ Աշո՛ւն՝ մըրգաւէտ՝
 Պիտո՛ւ ոչընչանայ՝ զո՛ւր, մըրայլ ջանքով.

Գարունը կու գայ՝ կոյս մը վառվճռուն,
 Յաղկած սըրտերու բերել թարմութիւն.
 Երկիրը մեռած կ'ընծիւղի նորէն...
 Գարունն է միակ՝ կեանքի տընօրէն:

Գարունը կու գայ՝ քաղցրիկ բոյրերով
 Օծելու եթերն՝ և՛ ջերմին և՛ հով.
 Միծառն իրեն բոյն շինեց ցեխազարդ.
 Եւանդ կը զեղու սիրտն երիտասարդ:

Երիտասարդի ժիր հասակն աշխոյժ
 Գարունն է կեանքին տըկար մարդկութեան.
 Ձիւրքերն հանճարի ծաղիկներ քընքուշ
 Որ անցուկ կեանքին զարդ և բոյր կու տան:

Յա՛ւ է իմ սըրտիս, կըսկիծ մը անհո՛ւն,
 Գալուստը զարնան տեսնել նորանոր...
 Ո՛չ ոք ինձ կու տայ՝ ա՛յլ երէկ մ'անդորր,
 Կեանքը մեր ունի մէկ միայն զարուն:

ՄԵՆԱՍԷՐ